

ORGANISATIE VAN ZELFSTANDIG
VROUWEN

VROUWENORGANISATIE "22 JUNI"
El Oro, Ecuador

Machala, 6 oktober 1992

t.a.v. de collega's van het
INTERNATIONAAL COMITÉ VOOR DE
RECHTEN VAN PROSTITUEES

Sinds 1982, het jaar waarin wij een organisatie zijn geworden, hebben we al contact met jullie willen opnemen. Uiteindelijk is dat gelukt, maar om de een of andere reden bleek de relatie niet vruchtbaar.

Nu willen wij ons, gebruikmakend van onze vriendschap met collega Tatiana Cordero, die tegenwoordig in Europa woont, opnieuw presenteren aan het Comité met een hartelijke groet, in de hoop dat we, uiteindelijk deel kunnen gaan uitmaken van de internationale organisatie van sexwerksters in de strijd voor onze rechten.

Zoals we al hebben vermeld, is onze organisatie opgericht in 1982, als eerste organisatie van dit soort in Ecuador. In 1987 hebben we rechtspersoonlijkheid verkregen, maar we hebben onze pioniersgeest behouden. Ons kantoor is in Machala, de hoofdstad van de Provincie El Oro, in het zuiden van Ecuador. Het is een streek met ongeveer 480.000 inwoners, rijk aan landbouw- en veeteeltproducten (bananen, koffie, maar ook garnalen, etc.). De rijkdom is echter in de handen van weinigen, terwijl het grootste deel van de bevolking vecht tegen armoede en ellende. Ellendige toestanden als werkloosheid, ondervoeding, analfabetisme, sociaal geweld, etc. etc., zijn het zichtbare deel van onze dagelijkse werkelijkheid. Hiermee samenhangend is de discriminatie van vrouwen ook een dagelijks voorkomend iets, gerechtvaardigd door gewoonten en gebruiken, ideologie en wetgeving. Op onze schouders rust het volle gewicht van de crisis en, in die nadelige en hopeloze sociale positie, hebben wij moeten aanvaarden dat wij het hoofd van de huishouding zijn, en dus verantwoordelijk voor ons eigen levensonderhoud, dat van onze kinderen en dat van andere familieleden.

Wij, de sexwerksters van El Oro, hebben ons georganiseerd in de 14 kantons, op zoek naar wederzijdse steun, uit zelfverdediging en met de wil om te strijden voor onze rechten als vrouwen en menselijke wezens. Tot op heden hebben we solidariteitsacties gevoerd samen met onze collega's; deze acties hadden een coöperatief karakter en hadden de bevordering of het herstel van de volgende achtergebleven gebieden tot doel: Onderwijs en voorlichting, kredietfaciliteiten, beroepsonderwijs, etc. Al deze acties hebben we op eigen kracht gerealiseerd, en we zijn erin geslaagd de niet altijd even grote steun van enkele Staatsorganen te verwerven (Volksgezondheid, Onderwijs, Sociaal Welzijn).

Onze belangrijkste strijd lag op het gebied van de heersende wantoestanden bij de politie en van de exploitatie door de bordeel- en clubeigenaren. In 1988 hebben we een staking uitgeroepen die nationale aandacht trok. Het was een succesvolle strijd die ons bekendheid gaf en die de mogelijkheid schiep een einde te maken aan de geïnstitutionaliseerde willekeur, exploitatie en geweld.

Maar de strijd was vooral een bemoeidende ervaring omdat daardoor mogelijk werd dat andere sexwerksters in dit land naar ons toe kwamen en besloten om ons voorbeeld van organiseren te volgen. Nu zijn er belangenorganisaties in de voornaamste provincies in ons land.

Het zou echter onjuist zijn te zeggen dat wij geen problemen meer hebben. Die blijven bestaan in een maatschappij die volstrekt tegen erkenning is van de prostituee als vrouw of, nog erger, als werknemster. Op dit moment is er in Ecuador een sterke opkomst van een zeer conservatieve en neoliberale stroming. Het eerste dat door diege-